

Pesem Neznanega junaka

Ferdo Kozak

Pet let krvi in črnih ran,
pet let gnijočih trupel po vseh njivah in gorah sveta —
zato, da sredi velemest, v pustinji marmornatih grobnic, nam kosti trohne
in da nad našim mrtvim snom romantični brenkači
prepevajo zdaj himne o junakih, padlih za stoletja novega svetlejše dni.

Vsi kontinenti pa so polni jalovih prerorokov.
Armade vidim teh odrešenikov pod zastavami civilizacije,
kjer z zlatom se trguje za človeško kri.
Zasedli so salone, banke, diplomatske mize,
mogočnih trustov zbornice, fotelje po tovarniških pisarnah,
polegli lagodno po mehkih divanih mednarodnih ekspresov,
v gojenih rokah svet držeč kot bled jesenski cvet.
Veljaki v zlatu, v črnem, kardinali v svilenem škrlatu
grade svoj red na zemlji na kosteh stotisočev prodanih mož,
oznanjajoči vek ljubezni in miru;
samo o srcu, ki po kaplji radosti umira,
zanj ni besede iz teh ust.

O, vi romantični brenkači, prijatelji ideologi —
ostanki bledih, nekrvavih sanj!
Grenko umirati je le za to, da hladno truplo ti povzdigne svet v malika,
še bolj grenko je vedeti, da padli smo zaman.
Pustite pesmi! Ne motite molka še odprtih ran!
Pustite kri, naj vpije sama v ta brezumni čas.

Življenjc je s tegobo črno čez in čez pregrnjen katafalk,
le razboljeni srd gori v človeške zapuščenosti temo.
Jeziki so se zmedli, vse, kar daje luč, se izprevrglo je v skelečo laž,
vznesena gesla, velike besede odrešenja, prapori svobode —
vse sama strašna laž —
Vaš brat pa, ki v Galiciji, v tirolskih Alpah ali pri Verdunu
se prestreljenih senc odkupil je za svoj edini mir,
se danes lačnega srca v tišini zemlje dramí
in z votlimi očmi zaman poslednjo radost večnega pokoja čaka.